Chemarea Miresei lui Hristos

Puțini creștini se gândesc la faptul că Scriptura descrie relația noastră cu Hristos prin una dintre cele mai profunde și intime imagini cunoscute omului: logodna și căsătoria. În noul testament, Hristos Se prezintă ca un Mire care Își pregătește Mireasa, iar credincioșii sunt chemați să trăiască într-o relație de iubire, credincioșie și așteptare față de El.

Această imagine nu este întâmplătoare. O logodnă autentică nu se bazează doar pe o promisiune, ci pe atracție, admirație și dorința de a fi împreună. Nimeni nu intră într-o astfel de relație fără să fie cucerit de frumusețea caracterului persoanei iubite. În același mod, Dumnezeu ne descoperă frumusețea Fiului Său pentru a ne atrage inimile spre El. Nu suntem chemați doar să credem anumite adevăruri despre Hristos, ci să-L cunoaștem, să-L admirăm și să-L iubim.

Pe măsură ce privim la smerenia, curăția, bunătatea, dragostea și sfințenia Domnului Isus, în inima noastră se naște dorința de a-I aparține pe deplin. Aceasta este esența vieții creștine: o relație vie cu Hristos, în care Mirele Își descoperă frumusețea, iar mireasa este atrasă și transformată prin dragoste după chipul Lui.

Suntem chemați să fim părtași la slava Domnului nostru Isus Hristos. În Scriptură, slava lui Dumnezeu nu se referă doar la puterea, măreția sau autoritatea Sa, ci și la frumusețea caracterului Său desăvârșit. Când Moise a cerut: „Arată-mi slava Ta”, Dumnezeu i-a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea” (Exod 33:18-19). Astfel, slava lui Dumnezeu se manifestă prin frumusețea Sa morală: bunătate, dreptate, îndurare, dragoste și sfințenie.

Dumnezeu nu ne descoperă această frumusețe doar pentru a o contempla de la distanță, ci pentru a fi atrași de El.

Iubirea noastră pentru Hristos este răspunsul inimii la descoperirea iubirii și frumuseții Sale. Pe măsură ce Îl cunoaștem, suntem atrași de caracterul Lui și fascinați de ceea ce este El în esența Sa. Vedem blândețea Lui, smerenia Lui, răbdarea Lui și dragostea Lui jertfitoare și ajungem să-L dorim nu doar ca Mântuitor, ci și ca model al vieții noastre.

Scriptura folosește imaginea logodnei și a căsătoriei tocmai pentru a descrie această relație. Nu este o relație întemeiată pe teamă sau pe obligație, ci pe iubire, admirație și fascinație. Dumnezeu Își descoperă frumusețea pentru ca inimile noastre să fie câștigate de Hristos, iar noi să răspundem printr-o dragoste liberă și deplină.

Însă scopul lui Dumnezeu nu este doar să admirăm frumusețea lui Hristos, ci să fim transformați după chipul Lui. Adevărata iubire produce asemănare. Cine iubește cu adevărat dorește să semene cu persoana iubită. De aceea Pavel afirmă:

„Până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.” (Efeseni 4:13)

Planul lui Dumnezeu pentru noi nu este doar să fim iertați sau să ajungem în cer, ci să fim formați după caracterul lui Hristos. Privind frumusețea Lui, ajungem să iubim ceea ce iubește El, să urâm ceea ce urăște El și să reflectăm în viața noastră aceeași frumusețe morală.

În acest sens, întreaga viață creștină poate fi înțeleasă ca o perioadă de logodnă spirituală. Mirele Își descoperă frumusețea, atrage inima Miresei și o pregătește pentru unirea veșnică cu El. Dragostea dintâi se naște din această contemplare a lui Hristos și crește pe măsură ce Îl cunoaștem mai mult. Astfel se împlinește planul lui Dumnezeu: să fim atrași de Fiul Său, transformați după chipul Lui și pregătiți pentru gloria veșnică.

În Apocalipsa 19:7-9 citim:

„Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă, căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat. Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților. Apoi mi-a zis: «Scrie: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!»”

Aici vedem scopul spre care conduce această logodnă spirituală. Suntem chemați să devenim Mireasa lui Hristos, pregătită pentru întâlnirea cu Mirele. Aceasta este una dintre cele mai înalte chemări prezentate în Scriptură.

Apocalipsa 21 continuă această imagine, descriind împlinirea finală a planului lui Dumnezeu:

„Am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.”

Apoi se aude glasul care spune:

„Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui. Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.”

Aceasta este destinația finală a Miresei: comuniunea deplină și veșnică cu Dumnezeu.

Totuși, Scriptura arată că această chemare cere perseverență. În Apocalipsa 21:7 citim:

„Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui și el va fi fiul Meu.”

Mireasa este formată din biruitori, din oameni care rămân credincioși dragostei lor pentru Hristos până la sfârșit.

Mai mult, în Apocalipsa 22:17 găsim una dintre cele mai frumoase imagini ale maturității spirituale:

„Și Duhul și Mireasa zic: « Vino! »”

Mireasa a ajuns atât de unită cu dorințele Mirelui, încât vorbește împreună cu Duhul Sfânt. Ea a fost transformată după chipul lui Hristos și poate participa la nunta Mielului.

Așadar, Cuvântul lui Dumnezeu ne arată limpede la ce suntem chemați. Suntem prezentați ca o Mireasă pregătită pentru Mirele ei, ca fii ai lui Dumnezeu și frați ai Domnului Isus. Întreaga noastră umblare este o pregătire pentru această întâlnire. Suntem chemați să cultivăm o relație de iubire cu Hristos, să fim atrași de frumusețea caracterului Său, să creștem la înălțimea staturii plinătății Lui și să rămânem credincioși până în ziua în care logodna se va transforma în nunta veșnică a Mielului.

Vă amintesc de Biserica din Efes, a fost născută prin lucrarea apostolului Pavel și menționată în Apocalipsa, capitolul 2. Mesajul adresat acestei biserici ne cheamă să ne cercetăm relația cu Dumnezeu și să ne amintim de chemarea pe care am primit-o.

Domnul Isus a adus această biserică la viață prin Evanghelie, dar ea a pierdut ceva atât de important, încât El o avertizează că îi va lua sfeșnicul. Sfeșnicul reprezintă mărturia și lumina pe care Dumnezeu o dă unei biserici. Pierderea acelui lucru esențial avea consecințe atât de grave, încât Domnul însuși spune că va veni și va îndepărta sfeșnicul din locul lui.

Citim în Apocalipsa 2:1-5:

„Îngerului Bisericii din Efes scrie: «Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur: Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit. Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și îți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.»”

Îmi amintesc cum, cu ani în urmă, citeam acest pasaj și nu înțelegeam ce voia să spună Domnul Isus când afirma: „Am împotriva ta că ți-ai părăsit dragostea dintâi.” Nu vorbea despre dragostea de mai târziu, ci despre dragostea dintâi. Am căutat răspunsuri, m-am întrebat și am cercetat Scripturile, dar nu reușeam să înțeleg ce înseamnă să-ți părăsești dragostea dintâi.

Aveam, aparent, toate calitățile menționate în acest pasaj: osteneală, răbdare, discernământ față de cei răi, capacitatea de a-i pune la încercare pe cei care se pretindeau apostoli și de a-i descoperi mincinoși, suferință pentru Numele Domnului și perseverență fără a obosi. Și totuși, lipsea ceva. Nu înțelegeam încă adevărata chemare a Domnului.

El ne-a chemat să fim Mireasa Lui. Scriptura spune: „Soția Lui s-a pregătit.” Această pregătire este esențială. Viața de căsătorie nu începe în ziua nunții, ci este pregătită cu mult înainte. Perioada pe care o trăim acum poate fi asemănată cu o logodnă spirituală dintre Hristos și cei răscumpărați ai Săi.

Într-o astfel de relație trebuie să existe dragoste. Nimeni nu poate deveni soție fără iubire. De aceea, dragostea dintâi nu este un detaliu secundar al vieții creștine, ci însăși baza relației dintre Hristos și Mireasa Sa. Chiar dacă există slujire, perseverență și sacrificiu, fără această dragoste lipsește ceea ce este cel mai important pentru relația care trebuie să fie cu Domnul.

Mulți oameni vin la Dumnezeu din diferite motive: de frica iadului, din dorința după cer sau din nevoia de ajutor. Dar viața creștină nu poate fi susținută pe termen lung de astfel de motivații. Numai dragostea poate susține o relație vie cu Hristos. De aceea, mulți obosesc pe cale. Nu poți pierde ceva ce nu ai avut niciodată. Înainte de a pierde dragostea dintâi, trebuie mai întâi să o cunoști.

Apostolul Pavel vorbește tocmai despre această relație în 2 Corinteni 11:1-4:

„Sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată."

Pavel exprimă aici gelozia divină a lui Dumnezeu. O astfel de gelozie există numai într-o relație de iubire. Dumnezeu nu dorește o inimă împărțită. El dorește să fie iubit cu toată ființa noastră.

De aceea, Pavel se teme ca nu cumva credincioșii să fie înșelați, așa cum Eva a fost înșelată de șarpe, și să se îndepărteze de curăția și credincioșia față de Hristos. El avertizează împotriva prezentării unui alt Isus, a unui alt duh și a unei alte evanghelii. Pericolul nu este numai lepădarea de Hristos, ci și acceptarea unei imagini false despre El, care nu mai cere devotament exclusiv și nici dragoste deplină.

Dragostea dintâi este acea iubire curată, profundă și plină de pasiune care caracterizează relația autentică cu Hristos. Ea nu reprezintă entuziasmul începutului, așa cum cred mulți, ci însăși sursa și motorul vieții spirituale. Ea ne susține în umblarea cu Dumnezeu, ne motivează ascultarea, ne întărește în încercări și transformă slujirea dintr-o povară într-o bucurie.

Tăria acestei iubiri este atât de mare încât Scriptura o compară cu una dintre cele mai puternice realități cunoscute omului:

„Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău; căci dragostea este tare ca moartea și gelozia este neînduplecată ca Locuința morților; jarul ei este jar de foc, o flacără a Domnului. Apele cele mari nu pot să stingă dragostea și râurile n-ar putea s-o înece." (Cântarea Cântărilor 8:6-7)

Moartea nu poate fi învinsă de puterea omului. Nimeni nu poate scăpa de ea prin propriile resurse. În același fel, dragostea adevărată are o putere care depășește limitele firii omenești. Ea stăruie, persevereză și biruie orice obstacol. Dacă moartea stăpânește trupul muritor, dragostea lui Hristos stăpânește inima care I s-a predat pe deplin.

Această dragoste nu obosește relația cu Hristos, ci o înflăcărează. Cu cât Îl cunoaștem mai mult, cu atât Îl iubim mai mult. Ea nu se consumă prin dăruire, ci crește. Nu este slăbită de timp, ci maturizată prin credincioșie. Este focul care întreține viața spirituală și singura putere capabilă să ne poarte până la capătul alergării creștine.

Biserica din Efes era bogată în fapte bune, dar pierduse iubirea care o determinase să se lege de Hristos. Tocmai de aceea Domnul îi spune: „Ți-ai părăsit dragostea dintâi."

Aceasta este avertizarea și pentru noi. Dumnezeu ne cheamă să ne cercetăm inima și să vedem dacă dragostea pentru Hristos este încă centrul vieții noastre. Dacă iubim mai mult lumea, confortul, succesul sau chiar binecuvântările lui Dumnezeu decât pe Dumnezeu Însuși, ne aflăm pe un drum greșit.

Dragostea dintâi este focul care a aprins relația noastră cu Hristos și care trebuie să ardă până la sfârșit. Este o dragoste tare ca moartea, pe care apele cele mari nu o pot stinge și pe care râurile nu o pot îneca. Ea este puterea care ne pregătește pentru întâlnirea cu Mirele și care va culmina, într-o zi, cu nunta Mielului. Dacă rămânem în această dragoste, vom ajunge la destinația pentru care am fost chemați, deoarece dragostea pentru Hristos este începutul, puterea și împlinirea umblării noastre cu Dumnezeu.

Domnul să ne ajute pe toți să înțelegem acest foc, această flacără vie care trebuie să se nască în noi și să fie păstrată cu grijă. Să nu ne plictisim sau să obosim în a o menține vie. Dumnezeu ne spune în Evrei: „Dar cel neprihănit va trăi prin credință; și dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el.” (Evrei 10:38). În Evrei, se subliniază că Dumnezeu nu găsește plăcere în cei care se abat de fapt de la dragostea față de Hristos, Mirele nostru. Amin.

Sursa: *Chemarea Miresei lui Hristos* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/chemarea-miresei-lui-hristos